

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 295. szám

2017. november

„Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!” (Zsolt 90,2)

Ideig valók és örökkévalók

A keresztény élet nem feltétlenül arról szól, hogy a földi életünkben megélt nehéz helyzetek mindegyike megoldódik. Ám olyan ígéretekkel egészül ki az életünk, amelyek átívelnek az ideig-óraig tartó nehézségek fölött. ... (2Kor 4:14-18)

Keresztény életünk során majdnem biztos, hogy átmegyünk olyan időszakokon, amelyekben megoldhatatlannak tűnő problémákba vagy kérdésekbe ütközünk. Ez megjelenhet egy betöltetlen álm vagy vágy képében, krónikus betegségekben, nem várt családi tragédiákban, házassági krízisben, hosszan tartó anyagi nehézségekben vagy éppen a keresztény közösségünkben megélt csalódásokban. Az adott körülményeinkben vagy néha saját magunkban találhatunk olyan nyomasztó problémákat, melyek – úgy tűnik – rabságra, terméketlenségre, állandó csalódottságra, visszatérő fájdalmakra ítélnék. Érezhetjük magunkat úgy, mint egy kalitkába zárt madár, aki szárnyalni vágyik, de nem tud, vagy mint egy sivatagban magát vonszoló szomjazó, oázist kutatva reménytelenül. Ha ezek a problémák több próbálkozás után sem változnak, és hosszan tartanak, könnyen elfog bennünket a kétségbeesés. A hitünket igen megpróbáló időszakok ezek. Néhány gondolatot szeretnék megosztani azokkal, akik ilyen helyzetben vannak.

Először is, a Biblia számtalan hősét láthatjuk hasonló helyzetben. Ezt azért fontos tudatosítani, mert sokan nincsenek tisztában azzal, hogy helyzetük nem egyedi. Sajnos sokan a keresztény közösségeken belül azt érzik, a problémájuk egyedi, velük van a baj, és ha „normálisabbak” lennének, már biztos sikerült volna valahogy felülkerekedniük a helyzetükön. Ez komoly elszigeteltség érzést tud kiváltani. Már annak a ténynek a felismerése felszabadító hatású, hogy a hosszan tartó, komoly kihatásokkal járó, reménytelen problémák nem egyenlők a keresztény élet kisiklásával. Sokan voltak, sőt, most is vannak megoldhatatlannak tűnő helyzetekben.

Bújjunk csak bele Keresztelő János bőrébe, aki sikeres, talán az egyik legnagyobb szabású próféta életút után, az Isten Fiát megkeresztelve, börtönben találja magát! Annyira magával ragadja a kétségbeesés a megmagyarázhatatlan és tehetetlen helyzete miatt, hogy ezzel a kérdéssel keresi meg Jézust: „*te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Mt 11:3). Mindezt azután, hogy János legfőbb küldetése a Messiás felismerése volt, melyet be is teljesített – a körülmények mégis elbizonytalanították hitében. Pál a korinthusiaknak írt második levelében olyan időszokról számol be az ázsiai missziós munkája alatt, melynek során „*erőnkön felül megterhelteztünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben*

voltunk” (2Kor 1:8). Jeremiás azt panaszolja Istennek: „*Miért tart fájdalmam szüntelen, miért nincs gyógyulás súlyos sebére? Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak, amelyben nincs állandóan víz.*” (Jer 15:18) Dávid király számtalan zsoltárában a depresszió és szorongás tüneteit mutatja... (55. Zsoltár). A kétségbeejtő, fájdalmas időszakok nem ismeretlenek Isten emberei számára. A történelem során sokan sokszor álltak értetlenül Isten előtt, hogy miért engedi őket meddő, nyomasztó, üldözött, veszteségekkel teli helyzetekbe, amelyek során saját maguk árnyékaként járnak-kelnek a világban. Tehát nem vagyunk egyedül nehézségeinkkel. Sohasem voltunk, sohasem leszünk.

... Ismerem, milyen érzés olyan helyzetben lenni, amit az ember nem ért, és hosszú, gyötrelmes próbálkozások árán sem tud megváltoztatni. Az évek során azt találtam, hogy ilyenkor két végletbe csúszhat valaki. Az egyik véglet, hogy az életét megnyomorító probléma mindent meghatározó frusztrációvá válik. Az életünk minden területe, minden kapcsolata, minden elérhető forrása annak a szolgájává kezd válni, hogy megoldást hozzon a küzdelmünkre. A csalódásoktól könnyen eluralkodhat bennünk a cinizmus, állandó önmagunk körül forgás jellemez bennünket, és már azokat az áldásokat sem látjuk meg és éljük át, amelyek egyébként helyzetünktől függetlenül elérhetők számunkra. A másik véglet, amikor úgy próbálunk élni, mint aki képes teljesen felülkerekedni a problémáján. Tagadjuk a gondunk súlyosságát, elnyomjuk fájdalmas érzelmeinket, és próbálunk olyan erős hitet gyakorolni, hogy el tudjuk felejteni: fél lábbal próbálunk megfutni egy futóversenyt.

A tapasztalatom az, hogy hosszú távon egyik út sem járható. Ellenben Isten megoldása valahol a két véglet egészséges megélésében található. Isten nem várja el tőlünk, hogy a nehézségeink súlyosságát és fájdalmát megtagadjuk. Ez meghasonláshoz vezetne. Viszont azt sem szeretné, hogy a

gondjaink, bajaink határozzák meg az életünket. Tehát egyrészt kell törekednünk megoldásra. Ez bizonyos helyzetekben munkát, szakmai segítséget, önfegyelmet, életstílust megváltoztató döntéseket igényel. Viszont ezzel együtt a lehető leginkább át kell élnünk fájdalmunkat, haragunkat, a veszteségek fölött való csalódottságunkat. Az elnyomott érzelmek hosszú távú, akár fizikai rendellenességeket is előidézhetnek. Az emberi mivoltunk egyik legfontosabb részét képezik vágyaink. Vágyunk a békességre, a szeretetre, a fizikai és kapcsolati biztonságra, a felfedezésre, a sikerre, az értékesség érzésére, és ez mind Isten által teremtett, helyén való vágy. De a vágyak megélése egyben sebezhetővé tesz bennünket, és a szenvedésünk alapját is képezi. Ahhoz, hogy Isten képére teremtett emberek maradjunk, át kell élnünk a vágyakat és az ebből fakadó fájdalmakat is, ezért a keresztény út soha nem szólhat az élethelyzetekből fakadó érzelmek pusztá megtagadásáról. Sírjunk, toporzékoljunk, könyörögjünk és keressük a megoldást! Ezzel együtt viszont mindennap tudatosítanunk kell a valóságnak azt a részét is, amit nem határozhat meg az aktuális élethelyzetünk. Hívó emberként identitásunk, státuszunk, elhívásunk a földi élet során olyan alapon nyugszik, ami az örökkévalóságba nyúlik át, ezért nem változik. Isten más perspektívába helyezi mindazt, amiben élünk. Ezért tartom kiemelkedő fontosságúnak Pálnak a 2Kor 4:14–18-ban írt szavait. Tudatosítanunk kell a különbséget az ideig-óraig való és az örökkévaló között. A keresztény élet nem feltétlenül arról szól, hogy az ideig való földi életünkben megélt nehéz helyzetek mindegyike megoldódik. Sokkal inkább szól arról, hogy olyan ígérekkel egészül ki az életünk, melyek átívelnek az ideig-óraig való fölött. Bár fontos, hogy ne tagadjuk a fájdalmaink és problémáink súlyosságát, de a keresztény élet hitre hív, méghozzá arra, hogy felismerjük, a mi életünk messze több, mint ameddig akár a legsúlyosabb földi

problémánk hatásköre is kihat.

Mit jelent ez? Tudatosítjuk, hogy a házassági problémáink rendkívül fájdalmasak, de közben azt is fel kell ismernünk, hogy van lehetőségünk Krisztus erejével és könyörületével a világban változást hozni. Tejesen normális, hogy gyógyulást keresünk krónikus betegségeinkből, de közben meg kell látnunk, hogy betegséggel együtt is megélhetjük Isten elhívását a mindennapokban. A pénzügyi helyzetünk olyan nélkülözésre kényszerít minket, ami rányomja a bélyegét a mindennapokra, de közben látnunk kell, hogy mivel feltámadunk, igazából miénk a luxus, hogy akár egy egész életet nélkülözésben éljünk. Tehát, keressük a gyógyulást, a helyreállást, a megoldást, de tudatosítva, hogy a még meg nem oldódott problémák nem törhetnek abszolút uralomra életünk fölött. Kimondhatjuk, sőt, ki kell mondanunk nap mint nap, hogy a mi életünk nem pusztán arról szól, amit a jelen pillanatban átélünk. Ez pedig mérhetetlen szabadságot és erőt szül. Még a legnehezebb helyzetekben is.

... Isten valami megváltoztathatatlanul dicsőségeset helyezett belénk, és bár vannak lehetőségek, amiket örökre elvesztünk, Pál mégis azzal vigasztal, hogy feltámadunk, ezért a lehetőségeink száma a realitásokat nézve végtelen. Álmodhatunk el, ez pedig fájdalmas. De tudatosíthatjuk, hogy voltaképpen nem csak ez az élet áll rendelkezésünkre az álmok beteljesülésére. Érthetetlen veszteségek érnek, de Pál azzal vigasztal, minden értünk van, hogy a kegyelem sokasodjék, tehát akármennyire hihetetlen, de MINDEN nehézség, amit átélünk, Isten jó szándékának van alávetve, ezért végül értünk munkálkodik. Bár az idő hat és öregszenk, de Isten munkája által a belső ember nap mint nap megújul. Átélnhetjük az emberi mivoltunk minden gyengeségét, csalódását, veszteségét, ez mégsem jelenti azt, hogy ennyi volna az életünk. Tudhatjuk, hogy a törekenyen és mulandón belül örökkévaló lakozik, hisz kincsünk cserépedényekben van. A Szent

Lélek által mások életének gyógyulására, vezetésére, felemelésére, bátorítására lehetünk, még akkor is, amikor úgy érezzük, veszteségeink miatt nincs mit adnunk. Sebzett gyógyítók vagyunk. Emiatt a legsötétebb órában is felállhatunk, és azt mondhatjuk: „nem engedem meg, hogy ez az óra csak a veszteségemről szóljon”, és átadhatjuk magunkat arra, hogy Isten használjon bennünket ezen a világon.

... Az életünk az örökkévaló igazságok perspektívájába való helyezése nem egyfajta menekülés, hanem a realitások felismerése. Azt nem tudom megmondani, hogy egyes, igen megnyomorító helyzetekre miért nem kapunk gyors megoldást. Azt viszont látom, hogy a keresztény szabadság és Isten ereje nem azon nyugszik, hogy ezek a megoldások megérkeznek-e. Sokan elbizonytalanodnak Isten hűségében, amikor nem kapnak választ segélykiáltásukra. Isten azonban hűséges maradt. Az evangélium Isten közelségén és aktuális szabadító munkáján túl (sőt, mondhatnám, még az előtt) azt a megváltást hozta el, hogy egy általános szabadítás által az élet egészen új dimenziójába ültetett. A mi életünk szenvedésekkel együtt is tud dicsőséges, gyümölcsöző és sikeres lenni. Ezért mindenkit – beleértve magamat is – bátorítok arra, hogy ne engedje el egykönnyen azokat az igazságokat, amelyek az evangélium által minden hívőre mindig igazak. Aki sírni kíván, sírjon, aki változást akar, könyörögjön, és keresse a szabadulást, de senki se csüggedjen, és senki ne engedje meg magának, hogy egy probléma határozza meg az egész hátralevő életét! Az örök élet viszonylatában ennek már nincs értelme.

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok örökkévalók.” (2Kor 4:17–18)

Hamar Dániel

Csak levél?

Akinek van kertje és benne néhány gyümölcsfa, az már tavasztól kezdve nézegeti, van-e virág és gyümölcs a fákon. Örül, ha van, és szomorú, ha nincs. Aztán várja, hogy megérjenek a gyümölcsök. Vannak korábban érők, és vannak, amelyek csak így ősz tájékán érnek. Milyen boldogan szedi le a finom érett gyümölcsöt és élvezi zamatát. Sokkal jobban esik annál, amit a piacról vett.

Az Úr Jézus is mondott egy példázatot a gyümölcsstermésről (Lk 13,6-9). Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Ezt mondta a vincellérnek: három éve, hogy gyümölcsöt keresek ezen a fán, de nem találok. Vágd ki, ne foglalja a földet hiába. A vincellér sajnálta a fát, és azt mondta: Várj még egy évet, még jobban gondozom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki. Mondanom sem kell, hogy ezt életünk fájáról példázta az Úr Jézus. A mi feladatunk a gyümölcsstermés. Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon...” (Jn 15,16) Mi lesz azzal a fával, amelyik nem terem jó gyümölcsöt? Már Keresztelő János megjövendölte: „A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.” (Lk 3,9) Kemény szavak ezek, de igazak. Félve vizsgálom életem fáját az Ige tükrében. Sajnos nagyon kevés és nagyon fanyar gyümölcsöt látok. Pedig itt vagyok életem őszén. Hogy a fejsze még nem csapott le, azt drága vincellérünk, az Úr Jézus közbenjárásának köszönhetem. Lesz-e még kegyelem év?

Kérem a Szentlélek Istent, teremje meg bennem a Lélek gyümölcsét, hogy ha rám néz az Úr, ne kelljen szomorúan kérdeznie: csak levél?

Ne félj!

„Nem félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.” (Ézs 41,10)

Felmérések szerint ma a legtöbben a haláltól, az egyedüllétől, háborútól, terrortámadástól, szellemektől, különböző állatoktól, magasságtól, sötétségtől, víztől, betegségtől, stb. félnek. Ezek mellet a végtelenségig lehetne sorolni a legkülönbözőbb főbiákat. Mi a helyzet a biblia hithőseivel?

Bizony, annak ellenére, hogy sokan azt állítják, hogy a hívő ember életében nincs helye a félelemnek, közöttük is számos szorongó vagy valamilyen komplexussal, főbiával küzdő embert (Ábrahám, Jákób, Mózes, Józsué, Gedeon, Dávid, Illés is ilyen személyek voltak) találunk. A különbség közöttük és közöttünk nem a félelem hiányában, hanem annak kezelésében keresendő. Hiszen ha volt egy-egy borúsabb időszak életükben, nem engedték, hogy teljesen maga alá gyűrje Őket. „Ha félek is, Benned bízom!” (Zsolt 56,4)

Félelmüket nem pirulák szedésével tompították, akaratukat nem agyzsibbasztó tréninggel edzették. Kételyeiket Isten elé hozták, és sokszor remegő kézzel és térddel ugyan, de mélységes hittel és odaszánással haladtak tovább a számukra sokszor ismeretlen győzelem felé, és bátran hirdették: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem.” (Ézs 12,2)

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy” (Zsolt 23,4)

Ne felejtjük el tehát! Ha azok az akadályok, nehézségek, amelyek olyan félelmetesnek látszanak, hogy szívedet és lelkedet félelemmel és rettegéssel töltik meg, eltűnnek, ha előre indulsz az engedelmesség ösvényén, alázatosan Istenben bízva.

Az igében úgy olvassuk: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,18-19)

Farkas Zoltán

Akác-sor ősz utóján

Jobbról, balról, hátul, elől:
Tövis, tövis,
Tövis mindenfelől.
Virágtalan, levéltelen az ág,
Szúrószemű kísértetek a fák.
Ahogy köztük megyek,
Láthatatlan kezek
Illesztik fejemre a koronát.

Tövisből, tövisből a koronát.

Én feketén és lázadón megyek.
Koronázó kezek
Ujjnyomán vérem rubintja hull.
A vérszomjas föld felissza vadul.

Ha minden cseppből csak egy fűszál nőne:
Dús rét lenne itt, lelkek legelője.
De fű se nő az én vérem nyomán,
Őszi akácok ritkuló során.

Tövis, tövis.
Tövis mindenfelől.

A ritkuló sor túlsó végéről
Valaki lassan szembejő velem,
De ő fehéren jó és csendesen.
És amerre vére rubintja hull:
Virág fakad, fa nő, hegy tornyosul,
Tenger tágul – a világ végeig.
S az Ő vérétől áldott mindenik.

Az ő fején is ott a korona,
Tövisből, tövisből a korona.
Ketten megyünk egy akác-soron át,
Csak – másképp hordozzuk a koronát.

Reményik Sándor

Elöljárószó

Építkezés

Már gyerekkoromban is sokszor előjött az építkezés gondolata. Kisgyerekkoromból vannak emlékeim építkezésekről, munkákról a házon, ház körül, sokszor játszottam is olyat, hogy építkezek (akár az egyik korai emlékem még a pécsi házunkból, ahol a homokozóban építettem mindenfélét, aztán egy emlék arról, amikor később meglátogattuk az ózdi házunkat, és ott patakot meg egy több méter magas vízesést építettünk a helyi gyerekekkel).

Pécsről egy másik építkezés miatt kellett elköltöznünk, mert a szomszéd telken egy házat építettek, ami miatt a miénket le kellett bontani. Emlékszem, ahogy aládúcolták, hogy egyáltalán a tanévet még külön engedéllyel valahogy kihúzzuk benne, mielőtt összedől.

Aztán a csepeli házunk átalakítása következett (szoba összenyitás, előszoba építés, később garázs). Emlékszem, hogy kisöcsém születésekor is épp téglát pucoltunk az egyik pécsi rokonnal a garázshoz, miközben vártuk, hogy édesapám hazatérjen a kórházból Lacika születése után.

Később Erzsébetre költöztünk, és ezt a házat is át kellett alakítani a mi igényeinknek megfelelően, majd itt is épült hozzá garázs, terasz, ez-az.

Majd már családfőként a tavalyi, de főként az idei évem is komoly részben a saját házunk átépítésével, alakításával telt, még most is folyamatban van, és nagyon sok tennivaló van a tél előtt.

De nemcsak a saját személyes építenivalókra tudok visszaemlékezni. A lelkipásztorlakást és a gyülekezeti házat is építeni kellett. Ott is sok emlékem van a talicskázásokról pl. Kovács Zoli bácsival, betonkeverés Péter Gábor bácsival, Deme Karcsi bácsival, betonkefni készítése Szabó Istvánnal, hogy a villanyszerelési tennivalókat ne is említsem.

A lelki házat is építeni kell folyamatosan, a gyülekezet gondjai, örömei, tennivalói sok gondolkodnivalót rejtenek akár az előjárók között, akár a különböző csoportokban. Ahhoz, hogy minden ékesen és jó rendben mehessen, folyamatos megújításra, építkezésekre van szükség. Akár (aktuálisan) formációnak, reformációnak is nevezhetnénk ezt...

És Isten is folyamatosan építkezik. Jézus elment helyet készíteni nekünk, nem ideig valót, hanem örökkévalót. Ráadásul olyat, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve még csak el sem gondolt!

Sokszor leképeződnek a dolgok. Istennek is nagyon sok terve van velünk. Ahogy nálunk is előfordul, hogy menet közben derülnek ki, hogy mások az adottságok, vagy nem jól tudtuk az épület állapotát, ő is folyamatosan figyelembe veszi a mi döntéseinket, hibáinkat, és - ahogy erre több példát olvashatunk a Bibliában is - ha kell, megváltoztatja az eredeti tervét, és így hozza ki belőlünk a legtöbbet. Ő szeretné elvégezni bennünk az ő tökéletes tervét, de rajtunk is múlik, hogy ez hogy sikerül. Egyrészt, hogy mennyire vagyunk partnerek benne, másrészt, hogy mennyire engedjük egyáltalán, hogy rajtunk építkezzen, munkálkodjon.

Isten igéje arra tanít, hogy mi magunk is, mint élő kövek, épüljünk fel lelki házzá. Ezáltal másoknak is védelmet tudunk nyújtani. Aztán azt is mondja, hogy mindaz, amit teszünk, megmarad, és a Krisztus által adott alapra kerül felépítményként. Ki fát, szénát és pozdorját, ki követ és tűzben is megmaradó anyagokat használ az építéshez. Nem mindegy, hogy mit teszünk.

Hálaadó napon vagyunk túl. Mindannyian számot vethettünk az elmúlt évről. Mit hozott az elmúlt évi építkezésünk? Meglátogattuk a betegeket és árvákat? Meg tudtunk látni egy éhezőt? Vagy ne is menjünk ilyen messzire. Észre tudtuk venni a gyülekezeten belül esetleg a testvérünk szükségletét? Meghallgattuk-e örömét, bánatát? Imádkoztunk-e érte? Isten

csodálatos kegyelme, hogy még most is lehet az általa adott alapra építeni, kijavítani a hibákat, vagy egy új részt hozzátenni az építményhez, hogy mikor előtte meg kell állnunk, el tudjunk számolni a tőle kapott alapanyagokkal, és az épülettel se kelljen szegyenkeznünk. Ehhez ő adjon sok erőt és elképzelést!

Isten áldja meg a testvéreket!

ifj. Marton András

Ifjúsági rovat

Sok szeretett köszöntöm a Testvéreket az ifjúság nevében!

Már jó néhány hónap eltelt az iskolakezdés óta. Belerázódtunk a hétköznapiakba, megszoktuk az új időbeosztásunkat. Péntekenként rendszeresen tartunk ifiórást, de ezek mellett mindig tudunk időt szakítani a kötetlenebb programokra is. Szombatonként egyre többen járunk röplabdázni. Emellett minden hónap utolsó péntekén vagy szombatján egy külsős programot szervezünk. Az előző hónapban éppen úgy jött ki, hogy szeptember utolsó napján, egy szép napos szombaton ellátogattunk a Dégen található Festetics kastélyba. Szombaton dél körül találkoztunk az imaháznál, és 3 autót megtöltve indultunk el az úti célunk felé. A kastélyban megtekintettünk egy kiállítást, ahol sokat megtudtunk a korábbi lakókról, a hely történetéről és a környékről. Az épület körül egy gyönyörű kert található, ami 3 patak találkozásánál fekszik. A kastélyparkban levő tó közepén egy hollandi ház áll, amihez romantikus kis hidakon juthatunk el. Órák hosszat sétálgattunk, gesztenyét gyűjtöttünk, pihentünk és sokat beszélgettünk. Én (személy szerint) az ilyen programokat szeretem a legjobban, mert ezek tudják a legjobban a kis csapatunkat összekovácsolni.

Egy héttel később, október 7-én idén is megrendezésre került a BIOLK. Ebben az évben sajnos saját csapattal nem indultunk, de egy-két fiú elment más csapatokat

erősíteni.

Mint minden évben, idén is októberben tartottuk a hálaadó napot. Az imaház közepén egy hatalmas, gyönyörű oltár emlékeztetett minket arra, hogy ebben az évben is bőven van miért hálásnak lennünk. A következőkben **Katona Hanga** mesél az életéről, és hogy abban hogyan jelenik meg a hála:

1. Szerinted miért van szükség hálaadásra, és ezt te hogyan gyakorlod?

Nagyon fontos szerepet játszik az életemben a hálaadás. Bár nincs még nagy élettapasztalatom, arra kifejezetten emlékszem, hogy tinédzser koromban kezdődött. Tudatosan figyelni kezdtem arra, hogy hálás legyek azért, amim van, amiket Istentől kaptam, mert tudtam, hogy ez alapvetően fogja majd meghatározni a hangulatomat, illetve a dolgokhoz való hozzáállásomat. Azt tudtam, hogy nem szeretnék búskomor fiatal lenni, és bár természetemből adódóan is vidám vagyok, nagyon sokat segít, hogy azóta odafigyelek arra, hogy hálát adjak Istennek a legapróbb dolgokért is.

2. Van olyan történeted, ahol nehezedre esett hálásnak lenni?

Természetesen vannak ilyen történeteim, mint mindenkinek, de ezeket túl személyesnek érzem ahhoz, hogy megosszam. Annyit azért tudok mondani, hogy azzal kapcsolatban mindig van bizonyosságom, hogy Isten jó szándéka van a nehéz körülmények mögött is.

3. Most ugye nagy változás történt az életedben/életedekben. Házasként hogy van lehetőségetek együtt szolgálni?

Nagyon bizakodóak vagyunk azzal kapcsolatban, hogy sok szolgálatban tudunk majd együtt megjelenni. Egyelőre az ifjúsági dicsőítés vezetésében veszünk részt együtt, de mint a közös életünk, még ez is kialakulóban van.

4. Feleségeként mit javasolsz a jövőbeli feleségeknek?

Két és fél hónap házasság után úgy érzem, még messze vagyok attól, hogy tanácsokat

osztogassak ifjú feleségeknek.

Október folyamán még tervezünk egy közös, külsős ifi programot, de erről, majd a következő részben olvashatnak a Testvérek. Nagyon várjuk ezt az eseményt, kérjük a gyülekezetet, hogy imádkozzanak ezért a különleges napért.

Kovács Kamilla

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat eredeti terve szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik generációhoz tartozó testvérnek, ami a korábbi beszélgetésem során pontosan így meg is történt. Ennek jegyében Császár Levente javaslatára **Szabó Lászlóné Irénke** testvérnővel beszélgettem, aki egyből igent mondott a felkérésemre.

1. A múlt héten az imaházban egy rövid párbeszédben a háládat fejezted ki, éppen amikor a megterhelő egészségügyi kezeléseidről kérdezett egy testvérnő a jelenlétemben. Mi ad erőt Számódra ahhoz, hogy hálás tudj maradni?

Hálára kötelez engem az, hogy Isten gyerekkoromtól fogja a kezem, velem volt egész életemben, ma is a gyülekezetben lehetek. Ezért minden nap hálát adok, és kérem az Urat, hogy tartson meg, adjon türelmet és békességet a mindennapokban, gyógyítgasson. Hálát adok a kegyelmi idő minden percéért.

2. Mi az az igevers, amit különösen fontosnak tartasz?

Az én alapigém, ami gyerekkoromtól fogva elkísért: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! (Péld 4,23). Úgy igyekeztem élni, hogy a szívemben mindig Krisztus legyen. Tudjak békességet, szeretetet sugározni, morgo-

lódás nélkül ellátni a családomat. Kérem Istentől, hogy ne legyek morgós öregasszony.

3. *Hogy néznek ki a mindennapjaid, amelyekben az elmondottakra törekszel?*

Ápolónő voltam 21 évig egy kórházban, három műszakban, rapszodikus munkával. Miután abbahagytam a három műszakot, átmentem a tüdőgondozóba. 68 éves koromig nyugdíj mellett dolgoztam. A betegeimet – köztük például az asztmás gyerekeket – nagyon szerettem. A férjem 50 éves korában agyvérzést kapott, így 13 évig ápoltam, miután lebénult a bal oldalára. A Jó Atya adott erőt ahhoz, hogy ne szóljak mindenért, adott békességre törekvő természetet.

4. *Sokakról meséltél, akiket segítettél, ápoltál. Engem az is érdekel, hogy kik azok, akikre Te számíthatsz?*

A házban szeretnek, bárkire számíthatok, és úgy ismernek, hogy békességet teremtek. A nevem is Irén, ami békességet jelent – Isten el is kötelezett engem a békességre, a szeretetre. 51 éve ott lakom, jóban vagyok az egész házzal. A szomszédasszonyommal úgy főzünk, hogy hol ő, hol én, és adunk belőle egymásnak. Hozom a lakóknak a Mai Igét, örülnek az igének. Eledelt adok a nagyon időseknek. A családom egészséges, békességem van velük. A fiammal lakom, aki szeretettel van irántam, segít. Rajta kívül van egy lányom és két unokám.

5. *Mi az imatémád mostanában, miért imádkozhatunk Érted a gyülekezetben?*

Maradjak meg Isten kezében, vezesse az életemet, adjon kegyelmi időt, hogy maradhassak a gyülekezet és a család körében, és hogy gyógyítgasson. A Jó Atyám tartson meg a kezelésekre járva. A kemoterápia alatt mindig az 51-es számú éneket éneklek, amit az Úrvacsora alatt szoktunk: „Hálát adva áldja Istent, áldja Istent mi él. (...) Az Úrhoz, az Úrhoz száll hála, dicséret...”.

Az állandó utóirat helyett most egy másfajta zárás a részemről: imádkozzunk a

Testvérnőért az imatémái kapcsán, és adjunk hálát azért a háláért és derűért, amit Istentől kér és kap a Testvérnőnk a nehéz körülmények között is!

Palotai Krisztina

Programajánló

Nov. 12. de. Baptista Művészeti Napok - Pengetős zenekari találkozó
Nov. 26. de. Férfikar szolgálata
Nov. 26. du. Új Advent Kórus koncertje - Zsoltárfeldolgozások
Dec. 10. dr. Almási Tibor szolgálata
Dec. 17. du. Szépkorúak karácsonya
Dec. 24. - IV. Advent / Szenteste - nem lesz istentisztelet

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

Következő lapzártá: november 23.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbg.hu